

JANTAROVÝ KOMNATY

- 1) Až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž,
tváře si nic zlého nemyslí, když nechceš, neublížíš,
přípi(by)tky z dešťových par, na šátcích polední žár,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

- 2) Zvukové vlny se šíří a slova, co nezahynou,
na jedné ruce Ti spočítám jak šance pod lavinou,
stačí je z doslechu znát, vyčíst je z kamenů, snad
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

- R: Šrámy se zacelí, jizvy zjihnou, neděle pondělí vždycky stihnou,
plechovej bubínek za lodní zvon, mě hledal můj bůh,
byl to určitě on.
Vodil nás větrem a nenechal spát, proto se pletem, když musíme lhát,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

- 3) Vrcholy hlídají pád, jejich stín otvírá dlaň,
do nitra hory Tě zvednou, nejdřív si klekni, pak vstaň,
komnaty jantarový Ti v pravý čas pravdu poví,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

- 4) Ve světě barev si číst, znát popěvek na jeden tón,
v blecích se jeho tvar míhá, možná je vrytý do etruských spon,
oči ho vyzařují, podle něj po mořích vraky plují,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

R:

- 5) V nezvyklém tichu si svítá, jak za dávných, pradávných dob,
etruské spony si truchlí, ty ozdoby jsou bez ozdob,
etruské spony truchlí za všechny ty sopky nevybuchlý,
až jednou sejdeme z hor, cesty se propadnou níž.

H+T: František Stralczynský